

Arrest

nr. 242 302 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT, loco advocaat J. WOLSEY, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 7 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 11 december 2019 en op 14 februari 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 april 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op X te X, X. U woonde uw hele leven in Gaza tot uw vertrek naar België. U bent UNRWA-geregistreerd. U heeft rechtenstudies gevolgd aan de Al Azhar universiteit. In 2016 werkte u twee maanden in de schoenenwinkel van uw oom. Nadien begon u bij het cementbedrijf van uw oom te werken als boekhouder, wat u deed tot 20 april 2017.

Op 28 of 29 juni 2014 postte u een bericht op facebook waar u kritiek gaf op de regering omdat bepaalde drugshandelaars na één of twee maanden vrij kwamen na het betalen van een borg. U schreef dat het leek alsof de overheid drugs en drugshandelaars stimuleert door op die manier met hen om te gaan. Na een paar dagen kreeg u een oproepingsbrief van de politie dat u zich diende aan te melden voor een belangrijke zaak. U meldde zich aan op 3 juli 2014 en werd aangehouden. Tijdens uw detentie werd u ondervraagd over de facebookpost, geblinddoekt en geslagen. Uw handen werden naar achter vastgebonden en u moest soms op uw tenen staan. Op 9 juli 2014 kwam u vrij omdat de oorlog toen begon en op voorwaarde dat u zich ter beschikking diende te houden en dat u zich opnieuw diende aan te melden na de oorlog. Toen de oorlog twee weken aan de gang was, werd uw huis gebombardeerd en bent u naar het huis van uw oom, gelegen in een andere buurt, verhuisd. Na een tijdje keerde u terug. Vijf of zes dagen voor het einde van de oorlog werd u opnieuw opgeroepen. U negeerde deze oproep en u vertrok naar Egypte. U werd in Egypte veroordeeld tot vier maanden celstraf en een geldboete van 1.000 pond wegens illegale binnenkomst. U werd in totaal voor zes maanden opgesloten omdat u ook nog twee maanden denktijd kreeg om te kiezen naar welke bestemming u zou vertrekken. Nadien werd u, doordat uw familie bemiddelde via de verzoeningscommissie, door Egypte teruggestuurd naar Gaza. Bij uw terugkeer werd u gedurende zes uur ondervraagd over uw detentieperiode in Egypte. Nadien ondertekende u een verklaring en werd u vrijgelaten.

Begin 2016 werd een tractor die cement naar het bedrijf van uw oom vervoerde tegengehouden aan een checkpoint in Gazastad. De verantwoordelijken daar wouden het cement meenemen maar de chauffeur weigerde dat en vertelde dat ze contact moesten opnemen met uw oom. Uw oom werd nadien opgeroepen. Hij ging in op de oproep en kwam toen te weten dat dit te maken had met het cement. Uw oom werd mondeling beschuldigd dat hij het cement verkoopt aan hogere prijs dan de marktprijs. Hij werd 33 dagen opgesloten zonder enige veroordeling door de rechtbank. Uw familie diende 3.000 dollar te betalen voor zijn vrijlating.

Enkele maanden later kwam een chauffeur langs die cement transporteerde naar het bedrijf van uw oom. Hij had een document bij zich waaruit bleek dat er een hoeveelheid cement voor het ministerie van economie gereserveerd moest worden. Diezelfde dag kwamen er ambtenaren van het ministerie van economie langs om het cement mee te nemen. Jullie weigerden dit initieel maar omdat er toen gegarandeerd werd dat ze het cement gingen betalen, gingen jullie toch akkoord.

Op 20 april 2017 kwam er bij het cementbedrijf opnieuw een chauffeur die cement transporteerde met een document bij zich waaruit bleek dat er een hoeveelheid cement voor het ministerie van economie gereserveerd moest worden. Diezelfde dag kwamen een vijf à zestal ambtenaren van het ministerie van economie langs om het cement mee te nemen. De werknemers mochten het cement echter zomaar niet meegeven omdat dit op voorhand besteld moet worden en omdat dit tevens gecontroleerd wordt door het United Nations Office for Project Services (UNOPS). De ambtenaren van het ministerie van economie vroegen om de bewakingscamera's uit te zetten. Uw oom vroeg toen aan u om de gebeurtenissen te filmen met uw GSM, wat u ook stiekem deed. U had echter niet door dat de flash van uw camera aan stond waardoor u aangevallen werd door drie van de ambtenaren. Uw telefoon werd vernield en u werd geslagen en getrapt waardoor uw tand brak. U viel flauw en werd wakker in een privékliniek. U verliet 's nachts het ziekenhuis en dook tot uw vertrek onder bij uw zus en bij drie tantes. Uw oom werd bij de feiten van 20.04.2017 meegenomen en voor drie dagen opgesloten. Hij kwam vrij nadat hij een verklaring ondertekende dat hij het incident niet bij UNOPS zou melden. Tijdens zijn ondervraging vroegen ze uw oom waarom u aan het filmen was. Hij antwoordde dat hij dit niet gevraagd heeft en u dit zelf deed. Op 24 april 2017 werd er een oproepingsbrief naar u thuis verzonden die door uw jongste broer of uw moeder in ontvangst werd genomen. U negeerde deze oproepingsbrief. Twee of drie dagen later werd er een tweede oproepingsbrief naar uw werkplaats verstuurd. Kort na het incident werd er naar u gezocht in uw ouderlijk huis maar u was toen reeds ondergedoken. Uw vader kreeg begin mei 2017 een telefoon van een onbekend persoon die zei dat hij u fysiek pijn wou doen. In juni of juli of 2017 kocht u een nieuw GSM-toestel. In november 2017 viel de politie binnen bij uw zus om u te

zoeken. U verbleef op dat moment bij één van uw tantes. Uw familie trachtte tevergeefs te bemiddelen via de stammen en door met de verzoeningscommissie te spreken. Ook uw buurman, die lijfwacht was van Ismael Haneya, werd door hen aangesproken maar hij kon het probleem niet verhelpen. Uw vader regelde voor u een Turks en verschillende Spaanse visa maar u kon tweemaal niet vertrekken omdat Hamas de controle had over de grensovergang. Op 8 februari 2018 slaagde u er toch in om het land via Rafah te verlaten maar u werd door Egypte teruggestuurd. Vervolgens verliet u Gaza via de grensovergang van Erez op 20 februari 2018. U reisde toen naar Jordanië waar u de dag nadien naar Turkije vertrok. Op 12 juli 2018 keerde u terug naar Jordanië. Vandaaruit vertrok u naar Spanje om uiteindelijk op 22 augustus 2018 in België aan te komen. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 7 september 2018.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart met afgiftedatum 18 februari 2018 en van uw originele paspoort geldig van 22 maart 2017 tot en met 21 maart 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, de geboorteakte van uw vader, de geboorteakte van uw moeder, een kopie van de UNRWAKaart, een certificaat van de Al Azhar universiteit over uw rechtenopleiding, een document van de grenscontrole in Israël, een toestemming om Jordanië binnen te komen, een vergunning voor 1 dag in Israël, een document van de grensovergang in Erez, uittreksels van uw vliegreizen, een kopie van de oproepingsbrief van de politie d.d. 23.4.2017, een voorbeeld van het cementprogramma, twee artikels over de bombardementen op uw woning in 2014, twee berichten op facebook over uw detentie en vrijlating in Egypte, een medisch verslag uit Gaza d.d. 12.1.2020 waaruit blijkt dat u zich op 20 april 2017 in een medisch centrum meldde met verschillende kneuzingen waarbij u aangaf aangevallen te zijn geweest en een medisch verslag uit België waarin uw verwondingen en klachten worden opgelijst.

Na uw tweede persoonlijk onderhoud maakte u op 18 februari 2020 nog een kopie over van cementprogramma dat u beheerde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 11.12.2019 (CGVS 1), p. 3 en 7)). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest fysiek pijn gedaan en tevens gearresteerd te worden (CGVS 1, p. 22). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang doordat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent uw reisweg. Aanvankelijk verklaarde u op de DVZ dat u na het verlaten van Gaza op 20.2.2018 een vijftal maanden in Jordanië had verbleven alvorens naar Spanje uit te wijken (Verklaring DVZ, vraag 37). Bij een volgend onderhoud op de DVZ bekende u over deze reisweg gelogen te hebben. Zo verbleef u slechts enkele dagen in Jordanië en verbleef u bijna vijf maanden in Turkije (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Het feit dat u spontaan uw verklaringen rechtzet doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u er niet voor terugdeinst om voor de Belgische autoriteiten bedrieglijke verklaringen af te leggen.

Verder dient gewezen te worden op de vaststelling dat u naliet om in Spanje een verzoek tot internationale bescherming in te dienen terwijl u er wel maand bleef. Gelet op uw verklaring dat reeds in Gaza was vastgelegd dat België uw bestemming was, mag het trouwens verbazen dat u nog een maand in Spanje verbleef (CGVS 1, p. 6). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dergelijke vaststelling plaatst dan ook een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas blijkt verder uit volgende vaststellingen. Zo schetst u allereerst doorheen uw opeenvolgende verklaringen voor het CGVS een ander beeld over de komst van enkele ambtenaren naar het bedrijf van uw oom op 20 april 2017. Zo beweert u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de ambtenaren met een bezwaarschrift kwamen waarbij gesteld werd dat het cement niet geschikt was voor de bouw. De ambtenaren wilden toen zo maar het cement in beslag nemen en meenemen (CGVS 1, p. 16-17). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat de ambtenaren een reservatiedocument bij hadden volgens welke jullie het cement aan de kant dienden te houden voor hen. Bovendien wilden de ambtenaren toen wel betalen, aldus uw laatste verklaringen (CGVS 2, p. 4-5 en 8). Dat u een totaal ander beeld schetst van de start van uw problemen ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Verder mist het ook elke geloofwaardigheid dat u dacht dat u gewapende mannen die van bij hun aankomst vroegen om de camera's uit te zetten

kon laten geloven dat u louter met uw gsm aan het spelen was terwijl u zou filmen (CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 9). Ook wat betreft het verdere verloop van uw problemen na het bezoek van deze ambtenaren aan het bedrijf van uw oom kan op enkele merkwaardigheden gewezen worden. Vooreerst haalt u noch bij de DVZ noch bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat men u zocht bij u thuis na het incident op het cementbedrijf in 2017. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u plots dat dit wel gebeurde. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dat niet eerder hebt verteld, geeft u het weinig afdoende antwoord dat u dit vanzelfsprekend vond (Notities persoonlijk onderhoud 14.02.2020 (CGVS 2), p. 15-16). Nochtans werd u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud een samenvatting gegeven van de door u geschetste problemen na 20 april 2017, met name de twee oproepingsbrieven, de dreigtelefoon aan uw vader en het bezoek aan uw zus. U maakte hierbij geen enkel gewag van het feit dat u ook thuis gezocht werd (CGVS 1, p. 22). Integendeel, toen u bij uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd of er nog zaken zijn gebeurd, stelde u van niet (CGVS 1, p. 23). Verder is het merkwaardig dat u niet weet of er na 20.04.2017 nog incidenten zijn gebeurd bij het cementbedrijf en dat u dit niet gevraagd hebt aan uw familie (CGVS 2, p. 17). Dit is des te opmerkelijker gelet op het feit dat het merendeel van de werknemers op het bedrijf familie van u zijn. Zelfs uw broer [M.] is daar werkzaam (CGVS 1, p. 7-8 en CGVS 2, p. 2). U weet evenmin of de autoriteiten u ooit elders zijn komen zoeken (CGVS 2, p. 15). U kon ook niet duidelijk weergeven wat in de belofteverklaring stond die uw oom ondertekende na zijn vrijlating in april 2017 (CGVS 2, p. 16). Eveneens merkwaardig is uw bewering dat uw vader telefonisch gecontacteerd werd waarbij gezegd werd dat u fysiek pijn zou gedaan worden (CGVS 1, p. 19 en 22) maar dat u zelf nooit telefonisch gecontacteerd bent geweest (CGVS 2, p. 12 en 14-15). Tot slot laat het vragen rijzen dat u de woning van uw zus als voornaamste onderduikadres koos, wat gelet op jullie familiale band een logische plek is voor uw belagers/de autoriteiten om u er te zoeken (CGVS 2, p. 3).

De oproepingsbrief die u voorlegt kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Ten eerste betreft het een kopie. Ten tweede staat in de oproepingsbrief niet vermeld om welke feiten u werd opgeroepen, noch in welke hoedanigheid.

Het geheel aan voorgaande noopt ertoe niet het minste geloof te kunnen hechten aan uw rechtstreekse vluchtmotieven.

Uit problemen die u kende als gevolg van de facebookpost in 2014 kan geen actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid afgeleid worden. Immers, nadat u uit Egypte terugkeerde naar Gaza werd u zes uren ondervraagd maar kende u geen verdere gevolgen, ondanks dat u gevraagd werd om u terug aan te melden na de oorlog (CGVS 1, p. 14-15). Het probleem was door uw familie opgelost via de verzoeningscommissie (CGVS 1, p. 14-15).

Het feit dat uw woning in 2014 beschadigd werd tijdens de oorlog is evenmin voldoende om te spreken van een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. U keerde immers terug naar het huis (CGVS 1, p. 12). U geeft ook aan dat uw huis niet om een bepaalde reden gevisieerd werd (CGVS 1, p. 15). Wat betreft de algemene veiligheidssituatie dient verwezen te worden naar vaststellingen verder in de beslissing.

Tot slot kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat wat betreft de problemen die uw oom kende voor 20 april 2017 u aangaf dat deze niets te maken hebben met u persoonlijk (CGVS 2, p. 17). Aldus kan uit deze problemen evenmin een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid afgeleid worden.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek

naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggings-conferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u in staat bleek om te voorzien in uw eigen levensonderhoud. Zo werkte u in 2016 twee maanden in een schoenenwinkel. Daarna werkte u tot 20/04/2017 als boekhouder bij het bedrijf van uw oom (CGVS 1, p. 7). Uw broer [M.] werkt ook bij uw oom (CGVS 2, p. 2). Uw vader werkt als tegelzetter in Israël (CGVS 1, p. 7-8). Het huis waar u woonde, was eigendom van de familie. U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door gebruik te maken van ledlampen die werkten op batterijen (CGVS 1, p. 5). U bleek in staat om uw reiskosten, die 7.000 à 8.000 dollar bedroegen, zelf te bekostigen doordat u gespaard had en omdat u hulp kreeg van uw vader (CGVS 1, p. 6).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa

verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 1, p. 9-11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijke parallel bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige

onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uw overige documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, de identiteit van uw familieleden, uw studietraject en uw reisroute staan op zich niet ter discussie. De voorbeelden van het cementprogramma, de artikels over de bombardementen op uw woning en de berichten op facebook over uw detentie en vrijlating in Egypte laten niet toe om te spreken van actuele een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Wat betreft de medische attesten van België en Gaza moet opgemerkt worden dat dergelijke attesten geen uitsluitel bieden over de ware omstandigheden waarin u de vastgestelde verwondingen heeft opgelopen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 12 van de richtlijn 2004/38/EG van de raad van 29 april 2004 (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest dan de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker houdt een uitgebreid theoretisch betoog omtrent artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en de doelstelling en toepassing van deze bepaling. Hij wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt ipso facto of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 *"wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...)"*. Verzoeker wijst erop dat deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott, waarbij de zinsnede *"om welke reden dan ook"* wordt geïnterpreteerd als de *"redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten."* Verzoeker verwijst eveneens naar rechtspraak van de Raad.

In een eerste onderdeel argumenteert verzoeker dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en gaat hij in op zijn vluchtmotieven. Hij licht toe als volgt:

"i. Slachtoffer van de oorlog van 2014

34. Verzoeker heeft aangetoond dat zijn huis tijdens de oorlog van 2014 door bombardement werd beschadigd.

Dit element werd niet betwist door het CGVS maar verweerder stelde in de bestreden beslissing vast dat: "Het feit dat uw woning in 2014 beschadigd werd tijdens de oorlog is evenmin voldoende om te spreken van een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. U keerde immers terug naar het huis (CGVS 1, p. 12). U geeft ook aan dat uw huis niet om een bepaalde reden geïmagineerd werd (CGVS 1, p. 15)."

Het feit dat hij het slachtoffer was van de oorlog toont echter aan dat verzoeker in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid in Gaza zich bevond.

ii. Context van het gebrek aan cement en bouwmaterialen in Gaza

35. Het asielverhaal van de asielzoeker moet worden geanalyseerd in de context van het tekort aan en de controle op bouwmaterialen in Gaza. Alleen in deze context kan de kwestie van het cement worden begrepen en kunnen de problemen van verzoeker worden geanalyseerd.

In 2007, na het staatsgreep van Hamas, legde Israël een blokkade op in de Gazastrook.

Volgens een artikel van De Tijd van 20 juni 2010 heeft Israël de blokkade versoepeld.

Bouwmaterialen staan op de zwarte lijst en kunnen niet in de Gazastrook worden gebracht (stuk 19):

"Volgens de Israëlische media gaat de regering van premier Benjamin Netanyahu een zwarte lijst opstellen. Daarop zouden zo'n 120 verboden producten of materialen komen die voor 'militaire doeleinden' gebruikt kunnen worden.

Het zou gaan om bouw materiaal, zoals buizen, cement en grind. Het bouw materiaal mag alleen de Gazastrook in als het gebruikt wordt voor werken die worden uitgevoerd onder internationaal toezicht."

Op 30 december 2012 kwam bouw materiaal voor privé bouw voor de eerste keer sinds 2007 op de Gazastrook binnen, zoals de krant Reuters in zijn artikel van 30 december 2012 meldt (stuk 20):

"Israel tightened the blockade after Hamas, an Islamist group that refuses to recognize the Jewish state, took power five years ago. But under international pressure, Israel began to ease the restrictions in 2010

and has allowed international aid agencies to import construction material. The gravel was transferred a day after Egypt allowed building material into Gaza through its Rafah crossing, departing from a six-year ban. It was part of a shipment donated by the Gulf Arab state of Qatar, which has pledged \$400 million to finance reconstruction. “

(vrije vertaling: “Israël heeft de blokkade verscherpt nadat Hamas, een islamitische groepering die weigert de joodse staat te erkennen, vijf jaar geleden aan de macht kwam. Maar onder internationale druk begon Israël in 2010 de beperkingen te versoepelen en heeft het internationale hulporganisaties toegestaan bouw materiaal te importeren. Het grind werd overgebracht een dag nadat Egypte bouw materiaal naar Gaza toestond via de grensovergang bij Rafah, waarbij het zes jaar durende verbod werd opgeheven. Het maakte deel uit van een zending die werd gedoneerd door de Arabische Golfstaat Qatar, die 400 miljoen dollar heeft toegezegd voor de financiering van de wederopbouw. ”)

In oktober 2013 heeft Israël de export van cement naar de Gazastrook gestaakt, na de ontdekking van de Ein Hashlosa-tunnel die door Hamas ten oosten van Khan Younis in het zuiden van de Gazastrook is gebouwd (stuk 22).

Na de 2014 oorlog hebben de Verenigde Naties besloten de Gaza-Reconstructiemechanisme (“GRM”) op te zetten om te helpen bij de wederopbouw van de huizen in Gaza.

Het programma wordt beheerd door UNOPS en is gebaseerd op een tijdelijke overeenkomst tussen de staat Palestina en Israël om de binnenkomst van bouw materiaal in de Gazastrook mogelijk te maken. Bouw materialen zijn aan veel beperkingen onderhevig.

Israël beschuldigt noch Hamas van het afleiden van bouw materialen om tunnels te bouwen zo als geschreven door The Times of Israël in een artikel van 19 december 2014 (stuk 21).

In april 2016 beschuldigde Israël ook de adjunct-directeur van het Ministerie van Economische Zaken van het afleiden van cement zoals gerapporteerd in Le Point (stuk 23). De Franse media rapporteerde ook in het artikel getiteld “ Gaza: la guerre du ciment” dat de directeur van het bovengenoemde Ministerie, de Heer Imad al-Baz die aanklacht afgewezen. De heer Nickolay Mladenov heeft zelf aangegeven dat degenen die ongepast van cement gebruik maken “ van hun eigen volk stelen en bij aan het lijden van de bevolking van Gaza dragen”.

De mogelijkheid voor bouw materialen om terug te keren naar Gaza hangt af van de spanningen. Bij voorbeeld tussen 3 april en 22 mei 2016 heeft Israël de levering van cement voor de privésector opgeschort, na de ontdekking van een tunnel onder Gaza in Israël.

Meer recentelijk, in februari 2020, hebben de Israëlische autoriteiten in het kader van de spanningen tussen Hamas en Israël de levering van cement aan Gaza opgeschort (stuk 18b Het is in deze context van controle en schaarste dat het bedrijf waarvoor verzoeker werkt, werkte.

36. Verzoeker heeft dit context tijdens zijn persoonlijke onderhouden beschreven (NPO 1, P-15):

“Hoe komt uw oom precies aan de nodige materialen voor zijn bedrijf Cement werd geleverd door Israël eigenlijk, via de grensovergang Kann Abu Salem. Het is voor goederen.

Was dat dan geleverd door Israël door UNRWA of door UNOPS?

Het systeem van bestelling gebeurt zoals volgt: je moet gewoon via het systeem 2-3 wagen bestellen.

Het programma werd beheerd door UNOPS. Daarvoor heb je 2 toestemming nodig: van de Palestijnse overheid voor de tansiq en ook van de Israëlische autoriteiten

Ok maar wie kocht uw oom het cement?

Van handelaars, zoals bedrijf Sjusma, bedrijf Sanat, dat is een Israëlisch bedrijf En via ook bedrijf Abu Diab, cement werd door hen uit Turkije geleverd.

Zijn er afspraken met UNOPS en Israël over de besteding van de materialen?

Ja zeker

Welke ?

Unops had eigenlijk Ingenieurs en die werden gestuurd naar degene die schade hebben opgelopen om de schade in te schatten. Die ingenieurs rapporteren naar UNOPS. UNOPS en Israël gaat in dit geval ook een rapport opstellen hoeveel cement ze nodig hebben

Mag uw oom met zijn bedrijf cement leveren aan wie hij wil?

Ja, maar de gegevens van de aanvragen moeten in het systeem vermeld zijn ”.

Met systeem of programma bedoelt verzoeker het website gramms.org.

De beschrijving en verklaringen van verzoeker passen met de werking van het GRM door UNOPS (zie punt 8).

iii. Het incident aan het cementbedrijf

37. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijke onderhoud verteld dat het bewaking informaticasysteem (gramms.org) bedoeld was om de cementleveringen aan de Gazastrook te controleren.

Verzoeker heeft ook verklaard dat de Ministerie van Economie van Gaza geen cement van het bedrijf van zijn oom mocht kopen:

"Konden zij [ambtenaren van het ministerie van economie] niet op een normale manier cement bij jullie bestellen?

Neen.

Waarom niet?

Dat cement was bestemd voor degene die schade hebben opgelopen. We konden wel cement gebruiken door het systeem te laten overmaken naar een andere systeem.

Werd dat dan niet opgemerkt door UNOPS?

Ze zien alles eigenlijk wat we doen of het gelabeld wordt of niet. Of via het systeem ook. "

38. UNOPS controleert het bedrijf wekelijks (NPO 1, p. 13). UNOPS zorgt ervoor dat de voorraden bouwmaterieel overeenkomen met de bestellingen en leveringen aan personen die door het GRM zijn geautoriseerd.

Om deze controle te vergemakkelijken werden er bewakingscamera's geïnstalleerd.

Ambtenaren van Hamas hadden al de oom van verzoeker gevraagd om de camera's uit te zetten (NOP, p. 13).

39. Ambtenaren hebben probeert om cement bij het bedrijf van zijn oom te kopen.

Dit probleem is al eerder aan de orde geweest: de werkelijke voorraad komt niet overeen met de voorraad die in het computersysteem werd invult.

Daarom moest het bedrijf zijn systeem aanpassen om dit verschil te compenseren zonder het vertrouwen van UNOPS te verliezen:

Ondanks de oom van verzoeker heeft het geweigerd, hebben de ambtenaren hun doel bereiken. Als gevolg moest de oom van verzoeker een andere programma gebruiken (NPO 1, P- 17):

"Dus dat was de eerste keer dat ze cement in beslag namen?

Neen, ze zijn wel eerder gekomen eigenlijk maar toen hebben we geweigerd.

Toen kon u dat zomaar weigeren ?

Bij de eerste keer hebben we hen gevraagd om een ander systeem voor ons te regelen zodat we alles kunnen overmaken.

En dat is dan geweigerd?

We hebben geweigerd maar ze hebben een ander systeem naar ons gebracht en we hebben het overgemaakt. Het was alleen maar 2 keer".

40. Verzoeker vermoedt dat het cement dat de ambtenaren probeerden mee te nemen, bestemd was voor het persoonlijke gebruik van een belangrijk lid van Hamas of voor militaire constructies of tunnels.

41. Op 20 april 2017 hebben de ambtenaren een andere strategie gebruikt om de cement te kunnen kopen.

In Gaza is de ministerie van economie bevoegd om kwaliteitscontrole voor de producten die in het land binnekomen, uit te voeren. Als het cement met de vrachtwagenchauffeur in Gaza inreed hebben de ambtenaren van die ministerie een negatief advies gegeven. Het cement kon daarvoor niet geleverd noch in Gaza gebruikt worden. Met het cement kwam de vrachtwagenchauffeur met een document, dit attesteert dat het cement niet de kwaliteitscontrole is mislukt. Het bedrijf mocht het cement niet leveren.

Als de ambtenaren bij het bedrijf op 20 april 2017 kwamen, hadden ze daarom een actiehefboom om het cement te verkrijgen. Het cement was onverkoopbaar.

In het kader van het programma moest het bedrijf dan het cement terug naar Israël sturen.

De ambtenaren stelden voor om het onverkoopbaar cement te verkopen.

Als leden van regering hebben de ambtenaren de macht om het bedrijf onder druk te zetten. Zij stelden een prijs voor om te vermijden dat de oom van verzoeker hun voorstelling weigerde en de UNOPS verantwoordelijken op de hoogte bracht. Met geld kregen zij gemakkelijker de samenwerking van het bedrijf en met de intimidatie en de verzekering dat ze niet zouden worden ingeleverd.

Als de ambtenaren bij het bedrijf kwamen vroeg de oom van verzoeker hem om het incident te filmen zodat het bedrijf aan UNOPS zou kunnen bewijzen dat zij waren gedwongen om Hamas cement te geven (NPO 1, p. 13):

"Mijn oom heeft mij toen gevraagd om al de gebeurtenissen te filmen: de mensen van economie die bij ons zijn en wat ze gevaagd hebben. Gewoon om dat filmpje als bewijs voor te leggen bij UNOPS. We

moesten eigenlijk de instructies en het systeem toepassen van het leveren van cement. Als die zaak toegepast worden, dan riskeren we om geen werk te krijgen. In dit geval gaat UNOPS het systeem stopzetten. Ik heb stiekem met de telefoon gefilmd".

De ambtenaren wisten dat er bij het bedrijf een bewakingssysteem en had de camera's uitgezet (NPO 1, p. 18).

42. Als de ambtenaren begrepen dat verzoeker aan het filmen was, hebben zij zijn gsm kapotgemaakt en hem geslagen.

Zoals zij zeiden aan de oom van verzoeker: "Als die film verspreidt wordt dan krijgen de joden een goede smoes om het cement niet meer aan ons te leveren" (NPO 1, p. 13).

43. Verzoeker werd in een privékliniek gebracht om te vermeden verzoeker in een kliniek, die door Hamas werd gecontroleerd. De familie leden waren bang dat verzoeker werd zelf gemarteld en ondervragen als de oom van verzoeker voor drie dagen werd opgesloten.

44. Door zijn houding tijdens het incident op 20 april 2017 deed verzoeker zich voor als een dissident die de orders van Hamas weigerde.

Hamas hoorde van de oom van verzoeker, toen hij ondervraagd werd, dat verzoeker had zelf gekozen om te filmen. Hij werd door Hamas als een verrader beschouwd.

Voor de leden van Hamas is deze rebellenhouding onverdraaglijk. Die houding moet verpletterd worden. Daarom werd verzoeker door Hamas gezocht. Hamas heeft zijn familie leden geïntimideerd. Ze wilden verzoeker aantonen dat zij de machthebbers zijn.

iv. Aanvechten van de bestreden beslissing

45. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder een dergelijke specifieke analyse van deze specifieke context heeft uitgevoerd. Geen documenten of verslag over de bouw materiaal context te Gaza werd aan zijn administratief dossier toegevoegd. De bestreden beslissing geeft niets aan over de blokkade en het gebrek aan bouw materieel in Gaza noch over de gedocumenteerde pogingen van Hamas om cement te verkrijgen. Het blijkt eruit dat het CGVS niet de moeite genomen heeft om het verhaal van verzoeker in zijn context te begrijpen. Het CGVS heeft voor de gemakkelijke optie gekozen. Dit onbegrip beïnvloedt de analyse van het vluchtrelaas en de vluchtmotieven van verzoeker.

Inderdaad terwijl het verhaal van verzoeker overeenkomt met de hierboven beschreven context heeft het CGVS slechts minimale tegenstrijdigheden vastgesteld om het verhaal niet geloofwaardig te verklaren.

De analyse van verweerder overtuigt niet.

Verzoeker echter tijdens beide persoonlijke onderhouds duidelijke, precieze en gedetailleerde verklaringen afgelegd, die geloofwaardige vluchtmotieven ondersteunen.

46. Verweerder zou discrepanties tussen de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud en de verklaringen tijdens zijn tweede persoonlijke onderhoud hebben gemerkt:

"Zo beweert u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de ambtenaren met een bezwaarschrift kwamen waarbij gesteld werd dat het cement niet geschikt was voor de bouw. De ambtenaren wilden toen zo maar het cement in beslag nemen en meenemen (CGVS 1, p. 16-17). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat de ambtenaren een reservatiedocument bij hadden volgens welke jullie het cement aan de kant dienden te houden voor hen. Bovendien wilden de ambtenaren toen wel betalen, aldus uw laatste verklaringen (CGVS 2, p. 4-5 en 8)"

Dit is een misverstand dat tijdens de persoonlijke onderhouds van verzoeker plaatsvond. Tijdens het persoonlijke onderhoud werd die document als een bezwaarschrift beschouwd (NPO 1, p. 17):

"U sprak van een bezwaarschrift ?

Hoe bedoelt u ?

Was er een document daarvoor opgemaakt dat ze dat niet geschikt vonden?

De titel van het document is "bezwaar" en die werd meegegeven aan de vrachtwagenchauffeur. Dat we eigenlijk het cement niet mogen gebruiken tot ze zelf aanwezig zijn".

Maar door de vertaling werd de precies titel van het document niet correct begrepen.

Verzoeker legde uit dat dit document werd afgegeven als gevolg van de Palestijnse controle bij aankomst van de goederen in de Gaza Strip (NOP 2, p.4)

Het document, dat bij de douane aan de chauffeur werd gegeven, attesteert dat het geïmporteerde goed, het cement, niet geschikt voor de verkoop is (NPO 1, p. 17):

"Om welke reden wouden de ambtenaren dan het cement in beslag nemen, de dag van het incident? Ze hebben gezegd dat er problemen zijn met het cement; dat het niet geschikt is voor de bouw".

Er is dus geen sprake van tegenstrijdigheid, maar van een misverstand tussen de Protection officer en verzoeker.

Het document heeft een technisch/juridische naam, die moeilijk zonder inzicht in de context te vertalen is.

De term "bezwaarschrift" werd spontaan vertaald door de tolk die aanwezig bij het persoonlijke onderhoud was, terwijl verzoeker zijn verhaal begon te vertellen. De term werd niet precies gekozen door de tolk (NPO 1, p. 13).

Zo koos de tolk bij het tweede interview, dat maanden later plaatsvond, een ander woord dan "bezwaarschrift". Uit de context blijkt duidelijk dat Hamas geen cement mocht reserveren. Daarom heeft verzoeker niet bewust verklaard dat het een "reservatiedocument" was.

Er is geen reden om het relaas van verzoeker niet geloofwaardig te beschouwen.

47. Het CGVS stelde ook: "Verder mist het ook elke geloofwaardigheid dat u dacht dat u gewapende mannen die van bij hun aankomst vroegen om de camera's uit te zetten kon laten geloven dat u louter met uw gsm aan het spelen was terwijl u zou filmen."

Verzoeker heeft geen smartphone en werd door zijn oom gevraagd om het incident te filmen.

Verzoeker probeerde natuurlijk te handelen om verdenking van de ambtenaren te vermijden. Hij hield daarom zijn mobiele telefoon op een normale manier vast (NPO 2, p. 9):

"Hoe hebt u uw GSM aangezet om te filmen?"

Normaal alsof ik speel met mijn gsm. Ik was niet zomaar rond aan het filmen. Ik deed alsof ik aan het spelen was".

Verzoeker wist niet dat de cameraflash van zijn telefoon zal aankomen (NPO 1, p.18).

Bovendien, hoewel gewapend, hielden de ambtenaren de 13 aanwezige arbeiders niet onder schot.

Het incident is in geen geval een overval, maar een gedwongen onderhandeling of verkoop.

Elke werknemer beweegt zich dus normaal binnen het bedrijf. In deze context lijkt het niet abnormaal dat een werknemer bezig is met zijn of haar telefoon.

De bestreden beslissing toont misplaats ongelooft over het incident en toont dat verzoeker werd niet goed begrepen door de Protection officer.

48. Het CGVS is ook van mening dat het feit dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaarde dat er politieagenten bij hem thuis waren geweest, ook de geloofwaardigheid van zijn verslag zou ondermijnen.

Verzoeker werd voor zeven uren door het CGVS gehoord en heeft veel details over zijn vluchtrelaas gegeven.

Verzoeker verklaarde tijdens het eerste persoonlijke onderhoud dat hij bij zijn zus ging wonen, als hij van de kliniek mocht vertrekken, en later bij zijn tanten in Twana en dan in Khan Younis (NPO 1, p. 20). Hij ging nooit terug thuis.

Het feit dat hij deze informatie niet tijdens het eerste interview heeft gegeven, doet niets af aan de geloofwaardigheid van zijn verslag, gezien de vele consistente stukken informatie die hij tijdens deze hoorzittingen heeft gegeven.

49. Het CGVS vond het ook verrassend dat verzoeker weet niet indien ambtenaren terug na het incident naar het bedrijf kwamen.

Verzoeker heeft natuurlijk aan zijn familieleden gevraagd als iemand van het ministerie terugkwam en kreeg te horen dat de ambtenaren niet teruggekeerden.

Hij verklaarde dat hij niet weet omdat hij alleen kan herhalen wat hem werd verteld (NPO 2, P- 17):

"Heeft het bedrijf na 20.04.2017 nog ooit gelijkaardige problemen gekend, dat mensen onrechtmatig de cement wilden opeisen?"

Precies een eerlijk te zeggen weet ik dat niet ik denk het niet. Zou kunnen of ook niet".

Verzoeker bedoelde te zeggen dat hij er niet zeker was dat zijn familieleden hem zouden hebben verteld dat zij zich met illegale zaken bezighielden.

50. Het CGVS stelde ook vast dat: "Vooreerst haalt u noch bij de DVZ noch bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat men u zocht bij u thuis na het incident op het cementbedrijf in 2017. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u plots dat dit wel gebeurde. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dat niet eerder hebt verteld, geeft u het weinig afdoende antwoord dat u dit vanzelfsprekend vond (Notities persoonlijk onderhoud 14.02.2020 (CGVS 2), p. 15-16)."

Verzoeker werd in een privékliniek door zijn familie gebracht om contact met Hamas leden te vermijden. Hij ging direct naar zijn zus en kwam niet meer thuis sinds 20 april 2017. Hij ging naar drie verschillende tante wonen.

Door zijn verhaal is het duidelijk dat verzoeker zijn eigen huis heeft vermeden.

Verzoeker vindt daarvoor dat het zelfsprekend was:

"Zijn ze u ooit komen zoeken op het adres waar u vroeger woonde bij uw ouders?

Ja toch.

Wanneer was dat?

Precies weet ik dat niet. Niet zo lang na het incident. 1 keer.

Waarom hebt u daar de vorige keer niets verteld?

Wat?

Dat ze kwamen zoeken bij u thuis?

Dat is vanzelfsprekend. Ik dacht dat jij bedoelt op ander plaatsen mij gezocht hebben of niet. Natuurlijk kwamen ze thuis."

Er werd geen meer vragen over dit element aan verzoeker gevraagd.

Hoewel hij niet expliciet tijdens het eerste persoonlijke onderhoud heeft aangegeven dat ambtenaren naar zijn huis zijn gekomen, is zijn verslag toch volkomen samenhangend, volledig, gedetailleerd en nauwkeurig.

Dit weglaten verslaat op geen enkele manier zijn verhaal.

51. Het CGVS stelde ook verder vast dat: "Eveneens merkwaardig is uw bewering dat uw vader telefonisch gecontacteerd werd waarbij gezegd werd dat u fysiek pijn zou gedaan worden (CGVS 1, p. 19 en 22) maar dat u zelf nooit telefonisch gecontacteerd bent geweest (CGVS 2, p. 12 en 14-15)."

Verzoeker had geen telefoon sinds de ambtenaren op 20 april 2017 hebben het kapotgemaakt. Daarvoor is het niet merkwaardig dat zij verzoeker niet kunnen opbellen:

"Omdat in die periode ik geen telefoon had" (NP02, p. 15)

Verzoeker had geen telefoon meer en had geen nieuwe telefoon (omdat hij in onderduiking was) (NPO 1, p. 13)

52. Het CGVS stelde in de bestreden beslissing vast dat: "Tot slot laat het vragen rijzen dat u de woning van uw zus als voornaamste onderduikadres koos, wat gelet op jullie familiale band een logische plek is voor uw belagers/de autoriteiten om u er te zoeken (CGVS 2, p. 3)."

Verzoeker heeft gekozen om bij zijn zus te gaan omdat zij in dezelfde gebouw van zijn drie tante woont. Het blijkt voor verzoeker en zijn familie een goede idee om tussen de appartement te kunnen schakelen naar een andere appartement in geval politie valt binnen. Daarvoor toen de politie in november 2017 bij zijn zus binnenvalt, was hij niet bij zijn zus aanwezig maar hij zijn tante was.

Verzoeker heeft tijdens zijn eerst persoonlijk onderhoud over het incident bij zijn zus verteld (NPO, p. 21):

"Ben u nadien nog opgeroepen?

In de 11de maand hebben ze het huis van mijn zus bonnengevallen. Het was een vrijdag in de ochtend"

Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaard verzoeker:

"Hoe bedoelt u: "ze kwamen thuis?"

Ze kwamen bij mij thuis, ze zochten mij.

Wanneer was dat?

Maand 11/2017.

Dat was bij uw zus zei u daarnet?

Ik bedoel thuis waar ik verbleef bij mijn zus. Ik was op dat moment bij mijn tante, naast het huis van mijn zus. Dat was toevallig. "

53. Indien het CGVS de geloofwaardigheid van het relaas verzoeker twijfelt, is omwille van de verklaringen die verzoeker aan DVZ heeft afgelegd en waarvan hij de onnauwkeurigheid rechtstreeks heeft erkend.

Verzoeker verklaarde dat hij vijf maanden in Jordanië had doorgebracht, terwijl hij naar Turkije was gereisd.

Bij de ondervraging van deze houding legde klager uit (NPO 1, p.6):

" Wat was de reden waarom u eerder een andere verklaring af?

Ik ben toen 5 maanden in Turkije gebleven en ik was bezig met het visum. Ik dacht op dat moment dat Turkije een EU-land was, ik was bang om teruggestuurd te worden naar Turkije. Gewoon om het gedoe

te vermijden eigenlijk in verband met dat Spaanse visum. In Turkije lukte het mij niet om naar Spanje te geraken, ik ben toen teruggekeerd naar Jordanië en daar liep het vlot. "

Als verzoeker spontaan zijn relaas heeft verbeterd en toe gaaf dat zijn reisrelaas niet correct was, lijkt het er niet op dat er enige conclusie kan worden getrokken over de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas.

Ook het feit dat verzoeker in Spanje geen asiel aanvraag heeft ingediend toont geenszins aan dat zijn angsten ongegrond zijn.

Deze enkele onnauwkeurigheden zijn de enige redenen waarom verweerder de vluchtmotieven van verzoeker heeft gediskwalificeerd.

Ze zijn in dit geval niet ernstig."

Naast zijn persoonlijke vluchtmotieven, stelt verzoeker zich tevens te bevinden in een situatie van ernstige onveiligheid, gelet op de humanitaire situatie in Gaza.

Hij licht toe dat zijn werk hem in staat stelde om in zijn levensonderhoud te voorzien, maar dat de economische situatie in Gaza niet gestabiliseerd is. Onder verwijzing naar het artikel van Al-Monitor *"Cement shortage in Gaza leaves thousands jobless"* (stuk 22 bij het verzoekschrift) stelt verzoeker dat de bouwsector in Gaza heel precair is en afhankelijk van Israëlische politieke beslissingen. In oktober 2013 besloot Israël geen cement meer naar Gaza te laten importeren. Op dit moment, hebben 30.000 inwoners van Gaza hun job verloren. Verzoeker citeert uit een artikel van Courrier International van 2 mei 2020 (stuk 15) en voert aan dat de economische situatie van de inwoners van Gaza in het algemeen recent verslechterde. Hij vervolgt: *"Deze precaire sociaaleconomische situatie van verzoeker is des te gevaarlijker omdat de humanitaire situatie een risico voor de inwoners van Gaza, met name voor verzoeker vormt."*

Verder verwijst verzoeker naar en citeert hij uit een rapport van de VN over de toekomst van Gaza, gepubliceerd in 2012. Onder de titel *"Gaza in 2020. A liveable place?"* waarschuwt UNRWA dat de levensomstandigheden van de inwoners van de Gazastrook nog slechter zullen worden. Onder verwijzing naar stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift, geeft verzoeker aan dat in oktober 2019 de journalist Jonathan Cook de balans opmaakte van de voorspellingen van UNRWA. Volgens deze journalist leeft de helft van de bevolking van Gaza onder de armoedegrens, met minder dan 4,60 dollar per dag. Een derde van de bevolking leeft in extreme armoede (stuk 4, p. 14). De bevolking van Gaza wordt onderworpen aan een caloriearm dieet door middel van een strafblokkade (stuk 4, p. 13). Verzoeker citeert tevens uit een artikel van de Euro-Mediterranean Human Rights Monitor dat in januari 2020 een analyse meedeelde van de gevolgen van de 14-jaar durende Israëlische blokkade (stuk 10). Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg geven zowel Jonathan Cook als Euro-med aan dat de toegang tot medische zorg voor de Gazanen vermindert omwille van een gebrek aan infrastructuur en medische benodigdheden. Verzoeker vervolgt dat de uitbraak van het coronavirus ook verschrikkelijke effecten op de Gazastrook zal hebben omwille van het gebrek aan medische benodigdheden. In dit verband verwijst hij naar persberichten (stukken 11 en 14) gevoegd aan het verzoekschrift.

Een derde en laatste element waarbij verzoeker stelt zich in een situatie van persoonlijke onveiligheid te bevinden, is het regime van Hamas. Hij wijst erop dat Hamas, zoals beschreven in het Human Rights Watch rapport (stuk 8), een autoritair regime is dat door internationale organisaties wordt beschuldigd van willekeurige arrestatie en marteling. Hij herinnert eraan dat hij al problemen heeft gekend met Hamas omwille van een bericht, dat hij op facebook had gepost. Hij stelt dat hij, in geval van een terugkeer naar Gaza, zal weigeren zich te onderwerpen aan de dictatoriale regels van Hamas, in het bijzonder met betrekking tot de vrijheid van meningsuiting en demonstratie en dat hij zich hierdoor automatisch zal blootstellen aan willekeurige arrestaties die gepaard gaan met marteling.

Verzoeker geeft nog aan dat hij Gaza heeft verlaten via de grensovergang Erez, om contact met Hamas-ambtenaren te vermijden.

Tevens verwijst verzoeker naar de door hem neergelegde oproepingsbrief van Hamas. Hij merkt op dat verweerder niet twijfelde aan de authenticiteit van de oproepingsbrief en over dit document enkel de volgende opmerking formuleerde: *"De oproepingsbrief die u voorlegt kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Ten eerste betref het een kopie. Ten tweede staat in de oproepingsbrief niet vermeld om welke feiten u werd opgeroepen, noch in welke hoedanigheid."* (stuk 1. p. 2). Verzoeker herhaalt tijdens zijn persoonlijke onderhoud te hebben verklaard dat hij gedurende zes uren door Hamas werd ondervraagd toen hij probeerde het land te verlaten in 2014.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Gaza.

Vooreerst stelt verzoeker vragen te hebben over de betrouwbaarheid en de vooringenomenheid van de COI Focus *"Palestine. Territoire palestinien - Gaza. Situation sécuritaire"* van 6 maart 2020 waarop de gedane analyse in de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Gaza is gestoeld. Volgens verzoeker is dit rapport ten eerste gebaseerd op bronnen die dicht bij de Israëlische regering staan en openlijk pro-kolonisten en ultra-orthodoxen zijn. Ten tweede stelt verzoeker dat in de tekst van de COI Focus weinig wordt verwezen naar mensenrechtenorganisaties hoewel deze in de bibliografie zijn opgenomen. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, is het opvallend dat er aanzienlijke verschillen bestaan tussen de inhoud van het CEDOCA-verslag en het verslag *Report of a Home Office Fact-Finding Mission Occupied Palestinian Territories: freedom of movement, security and human rights situation Conducted 23 September 2019 to 27 September 2019 Published March 2020*, waarnaar het CGVS al verwees in het kader van verzoeken om internationale bescherming van Palestijnse vluchtelingen. Hij licht het volgende toe:

"Deze verslagen zijn gebaseerd op bepaalde gemeenschappelijke bronnen (met name B'tselem, Gisha). In het COI Focus-rapport mobiliseert CEDOCA bronnen die dicht bij de Israëlische regering staan.

Zo heeft COI Focus bijvoorbeeld meer dan 28 van de 189 voetnoten het "ITIC", het Meir Amit Intelligence and Terrorism Information Center, gemobiliseerd.

Het bedrijfsdoel van deze organisatie is op de website als volgt gedefinieerd: "Het Informatiecentrum wordt beheerd Colonel Reuven Erlich. Het doel van het Centrum is het verzamelen, onderzoeken en verspreiden van informatie op het gebied van inlichtingen en terrorisme".

Deze bron wordt vrijwel uitsluitend gebruikt in de algemene beschrijving van het conflict en in het bijzonder onder het titel "de huidige staat van het conflict". Op vier pagina's van het IOC wordt deze bron twintig keer gebruikt (pp. 9-12).

Deze bron wordt ook gebruikt om rekening te houden met raketvuur vanuit de Gazastrook naar Israël.

Het voortdurende gebruik van een bron die ondergeschikt is aan de Israëlische regering is problematisch, omdat het leidt tot vooringenomenheid in de conclusies en de beschrijving van de situatie. Bij het opstellen van het rapport is geen gebruik gemaakt van bronnen die verband houden met de Palestijnse regering."

Verzoeker geeft voorts aan dat de voorstelling van de feiten en context fundamenteel verschillend is in de twee rapporten Home Office en COI Focus. Verzoeker argumenteert dat de rapporten op zeer uiteenlopende oorzaken wijzen voor de daling van het aantal Palestijnse slachtoffers in 2019. Voor CEDOCA is het aantal slachtoffers gedaald door het gebruik van een minder dodelijk wapen, terwijl in het rapport van het ministerie van Binnenlandse Zaken staat dat het aantal slachtoffers is gedaald door een lagere deelname aan demonstraties. Verzoeker merkt op dat CEDOCA zich op dit specifieke punt baseert op de bron 'Arutz Sheva', die het in zijn verslag introduceert als volgt: *"Arutz Sheva (littéralement « chaîne 7 » en hébreu) est un média israélien qui porte la voix des ultraorthodoxes et des colons. Voir Wikipédia, s.d.URL."* (COI Focus, p. 19). Deze bron is luidens verzoeker in ieder geval niet objectief. Verzoeker is de mening toegedaan dat de informatie in de COI Focus met bijzondere voorzichtigheid moet worden behandeld. Hij betoogt nog: *"Bovendien verbaast het verzoeker dat de informatie in het rapport van het ministerie van Binnenlandse Zaken niet is gebruikt bij de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza, terwijl verweerder op basis van dat rapport een analyse van zijn persoonlijke angsten heeft gemaakt. De verweerder lijkt het rapport van het ministerie van Binnenlandse Zaken soms te beschouwen als een geldige en betrouwbare bron als het gaat om de zaak van het openbaar ministerie, maar niet als het gaat om de zaak van de verdediging."*

Afgezien van de volledigheid en objectiviteit van de informatie in de COI Focus, argumenteert verzoeker verder dat het rapport niet als actueel kan worden beschouwd. Hij merkt op dat het Cedoca-verslag op 25 februari 2020 werd afgesloten, terwijl op 24 februari 2020 op de website van de Verenigde Naties een persbericht werd gepubliceerd waarin melding werd gemaakt van de gewelddadige gebeurtenissen van de dag ervoor. De speciale VN-coördinator voor het vredesproces in het Midden-Oosten zei:

"De afgelopen 48 uur hebben ons weer eens laten zien hoe fragiel de situatie in Gaza is. De bevolking lijdt onder het bewind van Hamas en de Israëlische sluitingen, terwijl militante activiteiten de Israëlische gemeenschappen dwingen te leven in voortdurende angst voor de volgende raketaanval. Geen enkele hoeveelheid humanitaire of economische hulp alleen zal de situatie in Gaza of het conflict in zijn geheel kunnen oplossen." Verzoeker verwijst hierbij naar stuk 16, gevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoeker verwijst verder naar de arresten van de Raad, uitgesproken in Verenigde Kamers op 18 en 19 november 2019, en haalt landeninformatie aan waaruit blijkt dat er tal van Palestijnse slachtoffers vallen in Gaza in het kader van Israëlische operaties, onder meer bij demonstraties.

Verzoeker meent tevens dat hij in geval van terugkeer naar Gaza specifiek zou worden geraakt omwille van zijn persoonlijke omstandigheden: *“Inderdaad werd zijn familiehuis al door de Israëlische bombardement tijdens de oorlog van 2014 beschadigt.”*

Een derde onderdeel is gewijd aan de mogelijkheid tot effectieve terugkeer naar Gaza.

Vooreerst laat verzoeker gelden dat de COI Focus *“Territoires Palestiniens-Gaza, Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 niet door verweerder aan het administratief dossier werd toegevoegd om te concluderen dat er geen praktische of veiligheidsbelemmeringen zijn om terug te keren naar Gaza.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij via Erez is vertrokken omwille van een reisverbod in Egypte. Hij hekelt dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft toegelicht waarom een terugkeer naar Gaza via die grensovergang niet werd overwogen.

Verzoeker geeft voorts aan dat als gevolg van de Israëlische bezetting van het grondgebied van de Gazastrook, de verantwoordelijkheid voor de grenscontroles in de Gazastrook niet behoort tot Egypte of Hamas, dat als een terroristische organisatie wordt beschouwd. Hij licht toe als volgt: *“Indien zij voornemen het internationaal humanitair recht na te leven, en dus België niet in strijd willen brengen met het standpunt dat het voor de Verenigde Naties inneemt, kan de verdachte geen terugkeer naar de Gazastrook via de grensovergang bij Rafah in overweging nemen. Juridisch gezien kan zij zich een dergelijke terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen naar Gaza alleen maar voorstellen met legale middelen, dat wil zeggen via een grensovergang die volledig door Israël wordt gecontroleerd via de grensovergang Erez.”*

Verzoeker haalt voorts het standpunt aan van het UNHCR volgens hetwelk voor de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, het niet nodig is aan te tonen dat er sprake is van een zodanige mate van willekeurig geweld waaraan burgers worden blootgesteld, aan de risico's van ernstige schade aan hun leven of dat personen of Palestijnse vluchtelingen persoonlijk het doelwit zijn, maar er rekening kan worden gehouden met elk ander element dat een reëel beletsel vormt, zoals de elementen die specifiek door het CGVS zijn genoemd: terroristische aanslagen, guerrilla-aanvallen op controleposten, de vaststelling van de noodtoestand en andere praktische obstakels die de organisatie van een dergelijke terugreis naar Gaza bemoeilijken.

Verzoeker brengt in herinnering dat voor hem nog steeds een reisverbod naar Egypte geldt, ten gevolge zijn veroordeling tot zes maanden gevangenisstraf omwille van zijn illegale grensovergang. Hij werpt op dat het CGVS hier geen rekening mee heeft gehouden in de analyse van de mogelijkheid om via Egypte naar Gaza terug te keren.

Verder wijst verzoeker erop dat de opening van de grensovergang bij Rafah een willekeurig karakter vertoont en niet in staat stelt te bevestigen dat hij kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, worden Palestijnse vluchtelingen die naar Gaza willen terugkeren, na de sluiting van deze grensovergang gedwongen om in een land te blijven waar ze geen verblijfs- of verplaatsingsrecht hebben en onder controle van het Egyptische leger blijven. In dergelijke omstandigheden van onveiligheid, gevaar en willekeur is het luidens verzoeker niet ernstig om te concluderen dat een mogelijke terugkeer naar Gaza mogelijk is.

Tot slot voert verzoeker aan dat de coronapandemie mee in rekening moet worden genomen. Onder verwijzing naar een artikel van de Israëlische krant The Times of Israël van 15 maart 2020 (stuk 13 bij het verzoekschrift) geeft verzoeker aan dat de Egyptische autoriteiten maatregelen nemen die het vrije verkeer op hun grondgebied beperken en dat, om de besmetting van coronavirus tegen te gaan, de Rafahgrenspost werd gesloten op 14 maart 2020.

In een vierde en laatste onderdeel stelt verzoeker dat UNRWA in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren.

Verzoeker deelt mee dat in het begin van de maand Adnan Abu Hasna, woordvoerder bij UNRWA, bevestigd heeft dat UNRWA zijn programma's en activiteiten in Gaza in mei 2020 zou stoppen omwille van een gebrek aan financiële middelen (stuk 7): *“Een bedrag van 299 miljoen euro werd beloofd, waarvan UNRWA slechts 125 miljoen heeft ontvangen, als onderdeel van een totaalbudget van meer dan 1,4 miljard euro die tot 2020 nodig is.”*

Volgens verzoeker moet UNRWA daardoor worden beschouwd als niet in staat zijnde om bijstand te verlenen. Het ontbreken van noodprogramma's zal volgens hem desastreuze gevolgen hebben voor de vluchtelingenbevolking in Gaza, die nog minder goed in staat zal zijn om de komende pandemie het hoofd te bieden.

In hoofddorde vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe de volgende stukken toe:

- stuk 3: *"More casualties and food insecurity, less funding for humanitarian aid"*, OCHA, 27 december 2018;
- stuk 4: *"Gaza rendu inhabitable: le moment de vérité"*, J. Cook, 13 oktober 2019;
- stuk 5: uittreksel uit *"Weekly Report On Israeli Human Rights Violations in the Occupied Palestinian Territory"*, tussen 12 september 2019 tot 18 maart 2020;
- stuk 6: *"Shoot and abandon: 155 amputees and 27 paralyzed in two years: How Israel punishes those who dare protest the siege of the Gaza Strip"*, B'tselem, 30 januari 2020;
- stuk 7: *"UNRWA to Cancel Emergency Programs Due to Lack of Resources"*, The Palestinian Chronicle, 1 maart 2020;
- stuk 8: uittreksel *"Two Authorities, One Way, Zero Dissent: Arbitrary Arrest and Torture Under the Palestinian Authority and Hamas"*, Human Rights Watch, 20 oktober 2018;
- stuk 9: *"Casualties-Thousands killed in conflict-related incidents"*, OCHA, 12 februari 2020;
- stuk 10: *"Gaza: The Dead-Zone. How life in the Gaza Strip changed over 14 years of Israel's strangling blockade"*, Euro-Mediterranean Human Rights Monitor, 28 januari 2020;
- stuk 11: *"Coronavirus in Gaza: A Death Sentence for Caged Palestinians"*, Haaretz, 12 maart 2020;
- stuk 12: e-mail van zijn raadsman van 15 mei 2020;
- stuk 13: *"Hamas-run Gaza government shuts Egypt crossing to travelers amid virus crisis"*, The Times of Israel, 15 maart 2020;
- stuk 14: *"Coronavirus: un premier décès recensé à Gaza"*, Le Vif, 23 mei 2020;
- stuk 15: *"Misère. A Gaza, le taux de pauvreté atteint 90% de la population"*, Courrier international, 2 mei 2020;
- stuk 16: *"L'ONU s'efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dégénère"*, ONU INFO, 24 februari 2020;
- stuk 17: uittreksel *"Report of a Home Office Fact-Finding Mission Occupied Palestinian Territories: freedom of movement, security and human rights situation Conducted 23September 2019 to 27September 2019"*, Home Office, maart 2020;
- stuk 18: *"Israel Launches Strikes on Gaza After Rockets Fired"*, VOA, 2 februari 2020;
- stuk 19: *"Israël versoepelt blokkade Gaza"*, De Tijd, 20 juni 2010;
- stuk 20: *"Israel eases ban on building material for Gaza"*, Reuters, 30 december 2012;
- stuk 21: *"Cement for rebuilding Gaza diverted to terror tunnel"*, The Times of Israel, 19 december 2019;
- stuk 22: *"Cement shortage in Gaza leaves thousands jobless"*, A1 Monitor, 3 maart 2014;
- stuk 23: *"Gaza : la guerre du ciment"*, Le Point, 28 april 2016.

3.2. Verweerder maakt op 10 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 21 augustus 2020;
- COI Focus *"Palestine. Retour dans la bande de Gaza"* van 3 september 2020.

3.3. Verzoeker maakt op 14 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij een actualisatie bijbrengt omtrent de situatie van de grensovergang in Rafah, gelet onder meer op de COVID-19-pandemie die luidens hem tevens een grote impact heeft op de toegang tot het gezondheidssysteem en de algemene levensomstandigheden in de Gazastrook. Hij verwijst hierbij naar:

- stuk 1: print van de weblink van de officiële website van het Palestijns ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid;
- stuk 2: COI Focus *"Territoire PALESTINIEN - Gaza - Retour dans la bande de Gaza"*, 3 september 2020 ;
- stuk 3: Refugees International, *"Issue Brief - Double Quarantine in Gaza: Covid-19 and the Blockade"*, 9 september 2020;
- stuk 4: Al Jazeera, *"Gaza has no virus cases. How would it cope with an outbreak?"*, 19 maart 2020;
- stuk 5: artikel *"Covid-19: une catastrophe potentielle à Gaza"*, 2 september 2020;
- stuk 6: *"Fact Sheet - Water Shortage in the Gaza Strip Amid COVID-19 Outbreak"*, september 2020;
- stuk 7: International Crisis Group, *"Gaza's New Coronavirus Fears"*, 9 september 2020;
- stuk 8: artikel, *"A Gaza, une ONG s'inquiète d'une hausse du nombre de suicides"*, 6 juli 2020;
- stuk 9: uitspraak rechtbank Amsterdam;
- stuk 10: De Volkskrant, *"Rechter: Palestijnen uit Gaza hebben recht op asiel"*, 30 augustus 2020.

4. Bevoegdheid en voorafgaande opmerkingen

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Dat verzoeker geregistreerd is bij de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) als 'Palestijnse vluchteling 1948', een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er onlangs de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Verder nergens uit worden afgeleid dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

6.2. Beoordeling

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

6.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 en 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw te kampen met budgettaire tekorten. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele

malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven.

UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "Covid-19 flash appeals" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19-crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget die wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenaakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe, waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen contracten op lange termijn meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19-crisis en de financiële situatie werd het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er ook ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en poetspersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen.

Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA

een interruptie in de voedselhulp enkel vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmaproject en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor zijn rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19-crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het voorrang zal blijven geven aan essentiële humanitaire dienstverlening. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA-scholen en -gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee het agentschap sinds 2018 kampt en ondanks de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum is beperkt en dat er een vrees bestaat dat het agentschap niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is om in te staan voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht uit te voeren.

6.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

6.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *"dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast."* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn *"Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de

woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 9 september 2019 (dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt, zie AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie) en de COI Focus “Palestine. Retour dans la Bande de Gaza” van 3 september 2020 (zie rechtsplegingsdossier, aanvullende nota CGVS van 10 september 2020, stuk 7) vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een Palestijns paspoort (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 9-11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen hij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de

Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinai 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om voorafgaande grondige analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

In de mate dat hij voorhoudt dat hij ten gevolge van zijn veroordeling tot zes maanden gevangenisstraf omwille van zijn illegale grensovergang nog steeds een reisverbod heeft om naar Egypte te gaan, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van het beweerd reisverbod bijbrengt. Er ligt

geen enkel element voor dat het bestaan van dit reisverbod aannemelijk maakt. Verzoeker brengt niets aan objectieve informatie bij waaruit blijkt dat hij niet via de grensovergang in Rafah kan terugkeren naar Gaza. Het gegeven dat verzoeker Gaza verlaten heeft via de grensovergang in Erez, Israël, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing niet wordt toegelicht waarom een terugkeer naar Gaza via die grensovergang niet wordt overwogen. Omdat in de bestreden beslissing onder verwijzing naar de beschikbare informatie omstandig wordt gemotiveerd waarom Palestijnen uit de Gazastrook via de grensovergang in Rafah, Egypte, op veilige wijze kunnen terugkeren naar Gaza, moet de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift suggereert, niet verder toelichten waarom een terugkeer via de grensovergang in Erez niet overwogen wordt.

Verzoeker voert nog aan dat ten gevolge van de Israëlische bezetting van de Gazastrook, de verantwoordelijkheid voor de grenscontroles niet bij Egypte of Hamas ligt maar wel bij Israël waardoor de enige legale manier om Gaza binnen te komen via de grensovergang in Erez is daar deze door Israël gecontroleerd wordt. De Raad wijst er evenwel op dat Israël zich sedert 2005 heeft teruggetrokken uit Gaza waarbij de controle over dit gebied werd overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit, waarna Hamas in 2007 de macht overnam (COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020, p. 6). Verzoekers betoog ter zake is dan ook niet dienend. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat de grenspost in Rafah de facto wel wordt gecontroleerd door Egypte en Hamas en waaruit blijkt dat Gazanen via de grensovergang te Rafah op een veilige manier kunnen terugkeren naar de Gazastrook, te ontkrachten of te weerleggen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en in de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem

voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Waar verzoeker verwijst naar de door hem neergelegde oproepingsbrief van Hamas, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in zijn standpunt dat dit een loutere kopie betreft en in deze oproepingsbrief niet vermeld staat om welke feiten hij werd opgeroepen, noch in welke hoedanigheid. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat dit stuk wegens zijn inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaat om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Uit wat volgt, zal blijken dat verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS omtrent de voorgehouden problemen met Hamas naar aanleiding van een incident op het cementbedrijf van zijn oom waar hij als boekhouder werkte onvoldoende coherent volledig en aannemelijk zijn.

Waar verzoeker tevens wijst op de problemen die hij in 2014 heeft gekend omwille van een facebook-post waarbij hij kritiek gaf op de regering, wijst de Raad op het volgende. Nadat verzoeker uit Egypte terugkeerde naar Gaza, werd hij dienaangaande zes uren ondervraagd, maar hij kende geen verdere gevolgen. Verzoeker verklaarde zelf dat dit probleem opgelost was via de verzoeningscommissie (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 14-15). De Raad stelt dan ook samen met de commissaris-generaal vast dat hieruit geen actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid kan worden afgeleid.

Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden

beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij

bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'.

OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op 27 augustus 2019 vielen er bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker stelt zich vragen bij de betrouwbaarheid en vooringenomenheid van de COI Focus van 6 maart 2020 en stelt dat deze een bevooroordeeld beeld schetst van de huidige situatie in Gaza, nu het rapport is gebaseerd op bronnen die dichtbij de Israëlische regering staan, namelijk het *"Meir Amit Intelligence and Terrorism Information Centre"* (ITIC), en *"openlijk pro-kolonisten en ultra-orthodoxen zijn"*, en omdat er, ondanks in de bibliografie waarin mensenrechtenorganisaties zijn opgenomen, maar weinig wordt naar verwezen. Bovendien, zo vervolgt hij, is het opvallend dat er aanzienlijke verschillen bestaan tussen de inhoud van het Cedoca-verslag en het verslag *"Report of a Home Office Fact-Finding Mission Occupied Palestinian Territories: freedom of movement, security and human rights situation Conducted 23 September 2019 to 27 September 2019 Published March 2020"*, waarnaar het CGVS al verwees in het kader van verzoeken om internationale bescherming van Palestijnse vluchtelingen.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 6 maart 2020 omtrent de veiligheidssituatie in Gaza heeft gebaseerd op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig

geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Die informatie werd op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder niet alleen het ITIC, waarover verzoeker niet verder komt dan het spuien van ongefundeerde kritiek als zou deze niet betrouwbaar zijn daar deze dicht bij de Israëlische regering zou staan, maar ook de “United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs – Occupied Palestinian Territory” (OCHA-oPt) en relevante internationale mensenrechtenorganisaties zoals het “Palestinian Center for Human Rights” (PCHR), en berichtgeving in de media. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. De informatie die wordt aangehaald in voormeld rapport blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker opwerpt, tevens consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht in het verzoekschrift. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in Gaza.

Door voor het overige zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Gaza betwist en informatie bijbrengt die van recentere datum is dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, wijst de Raad erop dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in dit rapport niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, enz. Het door verzoeker bijgebrachte persbericht van 24 februari 2020 waarin melding wordt gemaakt van de gewelddadige gebeurtenissen de dag ervoor, is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in de Gazastrook zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch ligt evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. Palestijnse vluchtelingen kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als “*een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is*”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die dit agentschap biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium “*persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), aangehaald in de bestreden beslissing, die erkent dat humanitaire of socio-economische omstandigheden slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet verzoeker tevens aantonen dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens dit verdragsartikel geschon- den kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel slechts wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het agentschap is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Zo heeft u zich in het verleden nooit in een preciaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u in staat bleek om te voorzien in uw eigen levensonderhoud. Zo werkte u in 2016 twee maanden in een schoenenwinkel. Daarna werkte u tot 20/04/2017 als boekhouder bij het bedrijf van uw oom (CGVS 1, p. 7). Uw broer [M.] werkt ook bij uw oom (CGVS 2, p. 2). Uw vader werkt als tegelzetter in Israël (CGVS 1, p. 7-8). Het huis waar u woonde, was eigendom van de familie. U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door gebruik te maken van ledlampen die werkten op batterijen (CGVS 1, p. 5). U bleek in staat om uw reiskosten, die 7.000 à 8.000 dollar bedroegen, zelf te bekostigen doordat u gespaard had en omdat u hulp kreeg van uw vader (CGVS 1, p. 6).”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbe- hoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn

persoonlijke omstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Gaza en stelt dat deze crisis een grote impact heeft op de toegang tot het gezondheidssysteem alsmede de algemene levensomstandigheden waardoor hij in geval van terugkeer naar Gaza in die omstandigheden een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou lopen, blijft hij in gebreke dit risico in zijn hoofd concreet aannemelijk te maken. De informatie die verzoeker in dit verband bijbrengt met betrekking tot de gevolgen van de coronapandemie voor de humanitaire en gezondheidssituatie in Gaza is algemeen van aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Gaza terecht te komen in erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheidscrisis. Hij toont evenmin aan dat hij in Gaza, mocht hij er nood aan hebben, geen toegang zou hebben tot adequate gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' zou worden onderworpen. Verzoeker brengt tevens geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze een adequate behandeling zou worden onzegd.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Verzoeker werkte als boekhouder bij het cementbedrijf van zijn oom. Naar aanleiding van een incident op 20 april 2017 waarbij hij een vijf- à zestal ambtenaren van het ministerie van economie die bij het cementbedrijf langskwamen om cement mee te nemen, trachtte te filmen omdat de werknemers het cement niet zomaar mochten meegeven nu dit op voorhand besteld moet worden en gecontroleerd wordt door het United Nations Office for Project Services (UNOPS), vreest verzoeker te worden gearresteerd en mishandeld door Hamas.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

Verzoeker legt ter staving van zijn vluchtrelaas een oproepingsbrief neer van Hamas. Zoals hoger reeds aangehaald, heeft deze oproepingsbrief slechts een relatieve bewijswaarde daar dit een loutere kopie betreft en in deze oproepingsbrief niet vermeld staat om welke feiten hij werd opgeroepen, noch in welke hoedanigheid. De Raad herneemt dat dit stuk wegens zijn inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaat om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Uit wat volgt, zal blijken dat verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS omtrent de voorgehouden problemen met Hamas naar aanleiding van een incident op het cementbedrijf van zijn oom waar hij als boekhouder werkte onvoldoende coherent, volledig en aannemelijk zijn.

Allereerst dient nog gewezen op de bedrieglijke verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingen-zaken (hierna: DVZ) aflegde omtrent zijn reisweg. Aanvankelijk verklaarde verzoeker op de DVZ dat hij na het verlaten van Gaza op 20 februari 2018 een vijftal maanden in Jordanië had verbleven alvorens naar Spanje uit te wijken (zie AD CGVS, stuk 8, Verklaring DVZ, vraag 37). Bij een volgend onderhoud op de DVZ bekende verzoeker over deze reisweg te hebben gelogen. Zo verbleef hij slechts enkele dagen in Jordanië en verbleef hij bijna vijf maanden in Turkije (zie AD CGVS, stuk 8, vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Het feit dat verzoeker spontaan zijn verklaringen rechtzet, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij er niet voor terugdeinst om voor de Belgische autoriteiten bedrieglijke verklaringen af te leggen. Dit brengt zijn algemene geloofwaardigheid reeds in het gedrang.

Verder dient te worden gewezen op de vaststelling dat verzoeker naliet om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl hij er wel maand bleef. Van een persoon die daadwerke-

lijk een risico op vervolging en/of ernstige schade loopt in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten toepassen die erin zijn voorzien, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat deze vaststelling een ernstig voorbehoud plaatst bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van verzoekers vluchtmotieven.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas blijkt verder uit volgende vaststellingen. Zo schetst verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, doorheen zijn opeenvolgende verklaringen voor het CGVS een ander beeld over de komst van enkele ambtenaren naar het bedrijf van zijn oom op 20 april 2017. Verzoeker beweert tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat de ambtenaren met een bezwaarschrift kwamen waarbij werd gesteld dat het cement niet geschikt was voor de bouw. De ambtenaren wilden toen zomaar het cement in beslag nemen en meenemen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat ze er niet voor betaalden toen (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 16-17). Bij zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker echter dat de ambtenaren een reservatiedocument bijhadden volgens hetwelk zij het cement aan de kant dienden te houden voor hen. Bovendien wilden de ambtenaren toen wel betalen, aldus zijn laatste verklaringen (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 4-5 en 8). In de mate dat kan worden aangenomen dat er een misverstand in terminologie was en de precieze titel van het document niet correct begrepen werd zoals geargumenteed in het verzoekschrift, kan verzoeker met deze uitleg echter niet verklaren waarom hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat de ambtenaren niet voor het cement betaalden, terwijl hij tijdens zijn tweede onderhoud stelde dat zij hiervoor wel wilden betalen. Dat verzoeker een totaal ander beeld schetst van de start van zijn problemen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, betreffen dit geen minimale tegenstrijdigheden, maar hebben deze betrekking op feiten die de kern van zijn relaas uitmaken en de aanleiding van zijn vlucht uit Gaza.

Ook de door verzoeker geschetste omstandigheden, waarbij hij op stuntelige manier de gewapende mannen trachtte te filmen, mist elke geloofwaardigheid. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift deze gang van zaken te vergoelijken door te specificeren dat de ambtenaren, hoewel gewapend, hen niet onder schot hielden, en dat het incident geen overval was maar een gedwongen onderhandeling waarbij elke werknemer zich normaal binnen het bedrijf bewoog en het in deze context niet abnormaal leek dat een werknemer bezig is met zijn of haar telefoon. Verzoeker overtuigt echter allerm minst en maakt met zijn verweer niet aannemelijk dat hij die gewapende mannen die van bij hun aankomst vroegen om de bewakingscamera's uit te zetten (AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 18 en notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 9), kon laten geloven dat hij louter met zijn gsm aan het spelen was terwijl hij in wezen van plan was om hen te filmen. De Raad acht het niet aannemelijk dat deze mannen, enerzijds, vroegen om de bewakingscamera's uit te zetten, maar anderzijds het gebruik van een gsm zouden toelaten, goed wetend dat vele gsm's ook een camera bevatten. Het argument dat deze gsm een smartphone van zijn oom was en dat hij niet zou hebben geweten dat de cameraflash van deze gsm aanstond, kan, gelet op de door verzoeker beschreven omstandigheden en gelet op de risico's die er aan verbonden waren, niet worden aangenomen.

Wat het verloop van verzoekers problemen na het bezoek van deze ambtenaren betreft, kan voorts gewezen worden op wat volgt. Vooreerst haalde verzoeker noch bij de DVZ noch bij zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat men hem zocht bij zijn ouderlijk thuis na het incident op het cementbedrijf in 2017. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelt verzoeker plots dat dit wel gebeurde (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 15-16). Het weinig afdoende antwoord dat verzoeker dit vanzelfsprekend vond, overtuigt allerm minst en biedt geen verschoning voor deze omissie in zijn verklaringen. Verzoeker heeft bovendien tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud een samenvatting gegeven van de door hem geschetste problemen na 20 april 2017, met name de twee oproepingsbrieven, de dreigtelefoon aan zijn vader en het bezoek aan zijn zus. Verzoeker maakte hierbij geen enkel gewag van het feit dat hij ook thuis werd gezocht (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 22). Integendeel, toen verzoeker bij zijn eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd of er nog zaken zijn gebeurd, stelde hij van niet (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 23).

Verder acht de Raad het niet ernstig dat verzoeker niet weet of er na 20 april 2017 nog incidenten zijn gebeurd bij het cementbedrijf, dat hij niet weet of de autoriteiten hem ooit elders zijn komen zoeken en dat hij dit niet gevraagd heeft aan zijn familie (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14

februari 2020, p. 16-17). Verzoekers onwetendheid dienaangaande wijst op een desinteresse in zijnen hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging, te meer het merendeel van de werknemers op het bedrijf familie van verzoeker zijn. Zelfs zijn broer M. is daar werkzaam (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 7-8 en, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 2). Van een verzoeker die vreest voor zijn leven en internationale bescherming vraagt, kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas finaal teniet. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij *“natuurlijk aan zijn familieleden gevraagd [heeft] als iemand van het ministerie terugkwam en (...) te horen [kreeg] dat de ambtenaren niet terugkeerden”* en dat hij *“bedoelde te zeggen dat hij er niet zeker van was dat zijn familieleden hem zouden hebben verteld dat zij zich met illegale zaken bezighielden”*, zijn loutere post-factum verklaringen en volstaan niet om voormelde vaststellingen te weerleggen.

Eveneens merkwaardig is verzoekers bewering dat zijn vader telefonisch werd gecontacteerd waarbij werd gezegd dat verzoeker fysiek pijn zou worden gedaan (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 19 en 22), maar dat verzoeker zelf nooit telefonisch werd gecontacteerd (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 12 en 14-15). Verzoeker mag dan wel stellen geen telefoon te hebben gehad nu deze zou zijn vernield door de ambtenaren, maar luidens zijn verklaringen tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud heeft hij twee of drie maanden na het incident in april 2017 een nieuwe gsm gekocht (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 12). Verzoeker was dus wel degelijk in het bezit van een gsm in de periode dat ze naar hem op zoek waren nu hij verklaarde dat ze in november 2017 het huis van zijn zus binnen vielen (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 14).

Ook de vaststelling dat verzoeker de woning van zijn zus als voornaamste onderduikadres koos, bevestigt de ongeloofwaardigheid van zijn problemen daar – gelet op hun familiale band – dit een logische plek is voor verzoekers belagers/de autoriteiten om hem er te zoeken (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 3). Met zijn gekunstelde post-factum verklaring dat zijn drie tantes in hetzelfde gebouw als zijn zus wonen waardoor het voor hem een goed idee leek om tussen appartementen te kunnen schakelen van het ene naar het andere in het geval de politie binnenvalt, overtuigt hij allerminst. Vooreerst verklaarde verzoeker dat zijn tantes naast zijn zus wonen, in dezelfde wijk (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 14 februari 2020, p. 3). Hij maakte geen melding van eenzelfde gebouw/appartementen. Bovendien maken de woningen van zijn tantes evenzeer een logische plek uit voor de autoriteiten om verzoeker te zoeken, opnieuw gezien hun familiale band en te meer ze in hetzelfde gebouw zouden wonen, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt niet het minste geloof te hechten aan verzoekers rechtstreekse vluchtmotieven.

De door verzoeker bijgebrachte persartikels waarbij de context van het tekort aan en de controle op bouwmaterialen in Gaza geschetst wordt en waaruit blijkt dat Hamas door Israël wordt beschuldigd van het afleiden van bouwmaterialen en cement om tunnels te bouwen, wijzigt niets aan voorgaande. Noch het CGVS noch de Raad betwisten de spanningen tussen Hamas en Israël en deze context van controle en schaarste aan cement en bouwmaterialen in Gaza. Dat verzoeker als boekhouder werkte voor het cementbedrijf van zijn oom wordt, gezien de door hem bijgebrachte documenten en afgelegde verklaringen, evenmin betwist. Echter, de in het verzoekschrift geciteerde informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om verzoekers persoonlijke betrokkenheid in deze problematiek aan te tonen. Deze algemene informatie schetst de context waarin het cementbedrijf van verzoekers oom dien(t)(de) te werken, maar volstaat in geen geval om aan te tonen dat het beweerde incident op 20 april 2017 daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd door Hamas of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet gelet op zijn ongeloofwaardige en gebrekkige verklaringen ter zake.

Waar verzoeker tevens wijst op de problemen die hij in 2014 heeft gekend omwille van een facebook-post waarbij hij kritiek gaf op de regering, brengt de Raad het volgende in herinnering. Nadat verzoeker

uit Egypte terugkeerde naar Gaza, werd hij dienaangaande zes uren ondervraagd, maar kende hij geen verdere gevolgen. Verzoeker verklaarde zelf dat dit probleem was opgelost via de verzoeningscommissie (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 14-15). De Raad stelt dan ook samen met de commissaris-generaal vast dat hieruit geen actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid kan worden afgeleid.

Waar verzoeker nog wijst op het bombardement tijdens de oorlog in 2014 waarbij zijn woning werd beschadigd, stelt de Raad vast dat hieruit evenmin een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid kan worden afgeleid. Verzoeker geeft ook zelf aan dat zijn huis niet om een bepaalde reden werd gevisieerd (zie AD CGVS, stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 11 december 2019, p. 15).

De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw identiteit, de identiteit van uw familieleden, uw studietraject en uw reisroute staan op zich niet ter discussie. De voorbeelden van het cementprogramma, de artikels over de bombardementen op uw woning en de berichten op facebook over uw detentie en vrijlating in Egypte laten niet toe om te spreken van actuele een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Wat betreft de medische attesten van België en Gaza moet opgemerkt worden dat dergelijke attesten geen uitsluitel bieden over de ware omstandigheden waarin u de vastgestelde verwondingen heeft opgelopen.”*

Verzoeker komt voor het overige niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, het poneren van een vrees voor zijn leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt om de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de incoherenties, onwetendheden en onaannemelijkheden.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

6.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gaza-strook, en hij bovendien niet aantoonbaar dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de

naam al doet vermoeden, “*subsidiar*” kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet kan worden beschouwd als vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds moet worden beschouwd als een Palestijnse vluchteling.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES